

עבודה של ראובן קופרמן

ככה מוכרים תקליט?

דייז ברוזה הוא מוסיקאי מוכשר. אם הוא החליט לנסות את מזלו בחר"ל, זאת זכותו, כמו גם הזכות להודות בכשלונו. השאלה היא איך. הדרך בה בחר ברוזה למכור את אלבומיו החדשים, תוך זריקת רפש לכאר ממנה הוא שותה (ואוכל), אינה מוסיפה לו כבוד, או מעוררת הערכה

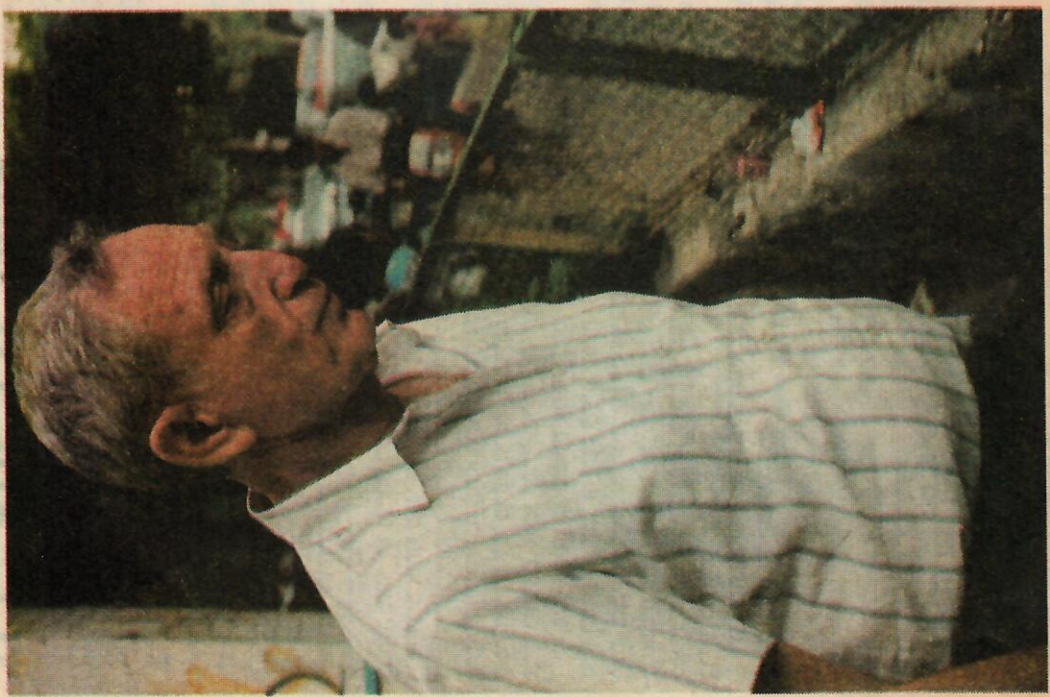
אלון כספי

תחום התרבות בארץ הפך זה מכבר לעסק לכל דבר, שהשוקנים המרכזיים בו, פרט לאמנים, הם אנשי יחסי הציבור ואמצעי התקשורת. הדינמיקה המפעילה את הכוחות הללו פועלת כמעט מתוך אינרציה פנימית. החוקים ברורים וידועים מראש. אלא שלפעמים נרש מאוד הצדדים מאמץ מיוחד כדי למכור את הסחורה שלו. מעניין שפעמים רבות זה קורה דווקא בתחום המוסיקה ה"פופולארית".

הסיבה לכך נעוצה כנראה בעובדה שלכתבות בתחום המוסיקה יש ניהול קבוע ומוגדרת בעיתונים הגדולים - מוספי הבידור, וכדי לעבור למוספים ה"רציניים", הנקראים יותר, צריך ערך מוסף, סנסציוני וריביליטי, בדרך כלל. עיתויו פרסום הכתבה, חושפנית ככל שתהיה, מתואם כמובן מראש עם כל הנוגעים בדבר. המטרה בסופו של דבר היא למכור סחורה.

וכן, אחת למספר חודשים אנו קוראים, תחת הכותרת "פרסום בלעדי", סיפור קורע לב על זמר או זמרת, שהתרמית שלהם בציבור היתה מורכבת עד כה בעיקר מתכונות כמו יופי והצלחה. והנה מתברר שגם הם בני אדם. גם להם יש צרות. אולי אפילו היתה להם לידות לא קלה. לפעמים הייהם בלתי נסבלים. סיפורים שמוכרים טוב עתונים. לפעמים הם מצליחים למכור גם תקליטים.

במוסף "סופשבוע" של "מעריב" התפרסמה כתבת שער של אורנה קרוש על דייז ברוזה. תחת הכותרת "חיינו הכפולים של דיז ברוזה", סיפרה הכתבה כי "מאחורי הסיפורים על הצלחתו ורווחיו הגדולים של ברוזה בארה"ב מסתתרים מצוקה כלכלית, כשלונות ועלבונות". בכתבה עצמה מפורטים "הכשלונות והעלבונות". הנסינות, שאינם מצליחים, להגיע להכרה בארה"ב, שם מתגוררת המשפחה מזה 12 שנים. הוזה בחברת

צבי ברדשניין. נציג בעלי הבית

למעשה מחסה זמני לחסרי־בית, נפלי בת־יחוללים, מסוממים ונרכאים אחרים. הם פעלו בחללים תוך התייחסות למושגים "מלוך" ו"בית", לתפקודם, לשימושים השונים, למיקומם באזור מצוקה, לדייריהם הארציים, לשיירי הפסולת שנמצאה במקום. אלא ששם הטיפור נגמר אחרת. האזנים הוזמנו לפעול בתוך הבניין עד להריסתו. חלקם קיבלו מענקים כספיים לביצוע פעולות נוספות הקשורות לרעיון וכך נמשך הפרוייקט במקומות ציבוריים אחרים.

לעומת זאת כאן, בשבת האחרונה, הפעולה נקטעה באיבה. בעל הבית, צבי

לביאה שמרון
צינומים: י.ר. מורד

אחרי חודשים של התארגנות כמעט מחתרנית, כשפרטי האירוע נשמרים בסוד ורק ידיעות קצרות משופטות לעיתונים, נערכה בשבת האחרונה תערוכה פרויקט בבניין הישן והמוזנח שבפינת הרחובות שלמה המלך ומנהוף בתל-אביב. האזנים המשתתפים: גליה אילת, מקס פרידמן, מיכאל גדליוביץ, מאיר גל, עצמון גנור, רוד דניאל, ריי המליינר, אירית חמו, גליה להב, סמור לוי, טישו לגיסמן, י.ר. מורד, ניר נאדי, אורו חרודי, רן סלוין, יהודית ספורטס, אבי פייטשוו, ראובן קופרמן, סוגיה שכל ומיכאל שפיר.

הפרוייקט אמור היה להימשך יום אחד בלבד. ליתר דיוק, שבע שעות. למרות הסודיות, כ־500 אנשים הספיקו להגיע לבניין בשעות הבוקר המוקדמות עד שבאה המשטרה ופינתה אותו מאמנות ומאמנים. רבים נוספים עמדו מרוץ למבנה, בלי שהצליחו להיכנס פנימה.

מטרת הפרוייקט אמנם הייתה לפלוש אל מבנה ציבורי נטוש ולבצע בו התערבות אמנותית - תצוגה לא חוקית בחלל כמעט מרוקן, הנמצא באזור מגורים ובדרך כלל מאכלס תומלטים. הקבוצה התארגנה סביב מצוקה ויא נחמ ממצבו של עולם האמנות המקומי ומתוך שאיפה לקיים תערוכה ללא

יש לקוות שעתידית
תל אביב וגופים
ציבוריים אחרים
ירימו את הכפפה וימו
אוזן לטיעוני האזנים

ברדשניין, שהועיק את המטרה, טען שפעל מתוך רצונה לכשתון הדיירים הזמניים, כי לא היה ביטוח צד שלישי. נשאלת השאלה איפה היו הוא ועדיית תל-אביב עד לאותו רגע, כשהמבנה הנטוש והמוזנח, המהווה לרבריו סכנה בטיחותית, אוכלס בידי תומלטים. אם הכניסה למבנה מוסכמת, מדוע לא נאטם?

האזנים הפולשים טוענים שקיבלו מפקדי עירייה מידע שגוי. הם חשבו

נסגרה בהתערבות המשטרה

שומרים עם מציינים בתערוכה: חסר הבית מורקו ור"י המלינג

שום פולשים למבנה ציבורי בעלות העיירה, ולא למבנה פרטי. ואמנם, במשך שנים רבות הבניין עמד לרשות העיירה. במשך כ-60 שנה שימש בית ספר, האחרון שבהם בית-הספר הפתוח עד לפני כמה שנים.

מפליא שההתרחשות פעולה-התארגנות הנוכחית לא קרתה קודם. הייבור על מקושהל תצוגה, כוח, חלל פרטי וחלל ציבורי, מערכת הירארכיות של כוח וממון, נוכחות בדיון על ההיבטים החברתיים-פוליטיים של האמנות זה מכבר. בישראל מקבל הדיון יתר תוקף משום שהמערכת הכלכלית מוסרית וגם המערכת הפרטית תומכת מעט מאוד באמנות לעומת מקומות אחרים בעולם המערבי. גם אופני התצוגה הקיימים מצומצמים ביותר. יחסי הכוחות והתמיכה בין הסקטור הפרטי לציבורי ובין האמנות לאמנים מציעים מעט מאוד אופציות. בתל-אביב אין כלל אופציה אלטרנטיבית ציבורית לפעילות נסיונית המתקיימת בתמורה, וכמעט שלא קיימות אופציות אחרות. הנתמכות בידי גופים או קרנות. החללים הנסיוניים הבודדים העומדים לרשות האמנים סובלים תמיד מחוסר משוע בתקציבי-ז ובתמיכה ציבורית. "סלון הסתיו", מושג בעל משמעות היסטורית, הוא קבוצה הטרוגנית של אמנים הפועלים במסגרות שונות על רקע החסר הקיים. הקמתה מבורכת, גם כגל אופן ההתארגנות הדמוקרטית, ללא אוצר וללא מאבקי כוח. זו קבוצה פתוחה, קבוצה שלמעשה אינה קבוצה.

אוצר או הירארכיה של כוח וכוונות ולפעול שלא בעקבות הזומנה האמנותית. לקיים פעולה הנובעת מצרכים ורצונות של אמנים-פרטים, המתריסה נגד מערכת הכוחות הקיימת של גלריות מסחריות, מוזיאונים, ועדות ציבוריות, גופים עירוניים ועוד. פעילות שיצואת

הפרוייקט נעשה ללא אוצר, ללא הירארכיה של כוח וכוונות, מתוך רצון לפעול שלא בעקבות ההזמנה האמנותית

מתוך השדה ומערכת את הקיים, פעילות המכריזה על הקשר שבין אמנות ובין החיים וממוססת את ההפרדה ביניהן. אין זו המצאה מקומית. היו תקדימים לכך במקומות שונים בעולם, וגם שם הדבר נבע ממצוקות מסוגים שונים. כברלין, בפאריס, בני-יורק ובסך פרנסיסקו. זכורה לי פעולה דומה באוקלנד, קליפורניה, ב-1987, כשקבוצה של אמנים, צעירים ומבוגרים, מוכרים ואנונימיים, פלשה לתוך מבנה שנקרא "המלך" ושימש